

BEVROREN NACHT

SARA RAASCH

Vertaling Louise Willenborg

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Sara Raasch
Oorspronkelijke titel: *Frost like night*
Vertaling: Louise Willenborg
Omslagontwerp: Erin Fitzsimmons
Omslagbeeld: Jeff Huang
Bewerking: Katya Kholyapina
Kaart: Jordan Saia
Foto auteur: Michelle D. Argyle
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2850 7
NUR 285
Eerste druk september 2017

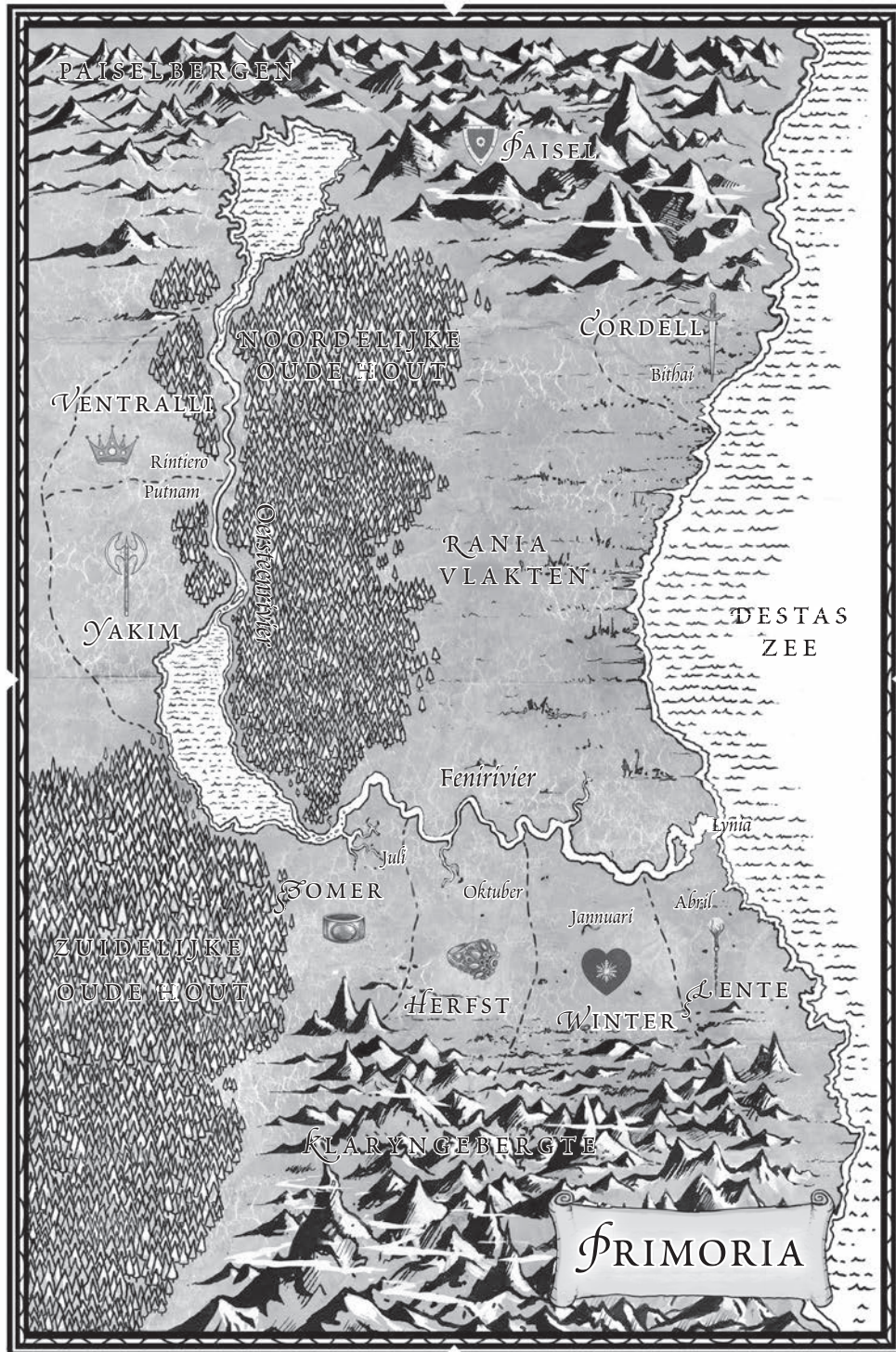
Originele uitgave verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Meira

Dit is foute boel.

Ik hou me nog steeds schuil bij de deuropening van de kerker in het Donati-paleis als ik de verandering in Ventralli al waarneem. Het voelt alsof er gitzwarte donderwolken zijn binnengedreven. Maar toch blijf ik niet hier om met mijn handvol Winterianen de strijd aan te gaan. Ik heb ze in de steek gelaten en ben meegegaan met de man die naast me staat.

En ik heb geen idee wie hij werkelijk is.

Als er al soldaten buiten de kerker de wacht hebben gehouden, dan zijn ze nu verdwenen. Waarschijnlijk zijn ze meegetrokken in de chaos van Raelyns overname van het koninkrijk. Links en rechts van ons staan de deuren van de vertrekken open. We zijn er ver genoeg vandaan om door niemand te worden opgemerkt, maar ik kan wel een glimp van binnen opvangen. Soldaten hebben hovelingen in groepen ingesloten bij de vergulde muren. De bedienden huilen, maar nog veel angstaanjager zijn de omstanders die helemaal niets doen. Ze staan er wezenloos bij terwijl soldaten bedreigingen rondslingeren als zwaarden en verkondigen dat Jesse is onttroond. Zijn vrouw Raelyn is nu heerseres van Ventralli omdat ze een sterkere kracht bezit. Iedereen kan die nu aanwenden – de kracht die haar is gegeven door koning Angra van Lente.

‘Hij leeft nog?’

‘Zijn magie is sterker dan die van de koninklijke geleiders?’

‘Heeft hij het daardoor overleefd?’

Deze vragen overstemmen het intimiderende gebrul van de soldaten. Ik hoor ze zelfs door het gedreun van mijn razende hartslag in mijn oren heen.

‘Angra heeft de koningin van Ventralli geholpen om zijn koning van de troon te stoten. Hij’ – mijn adem stukt – ‘kan zijn invloed al in Cordell laten gelden. Hij heeft Herfst en Winter veroverd en de Zomeriaanse koning laten vermóorden, en vreemd genoeg zijn de mensen alleen maar onthutst en voelen ze geen angst.’

De man die ik ben gevolgd – Rares, als dat al zijn naam is – kijkt me aan.

‘Angra heeft deze verovering vermoedelijk gepland in de drie maanden dat hij zich ergens verborgen hield. Zijn vergelding is dus niet zo onverwacht als het lijkt,’ zegt hij. ‘En jij weet beter dan wie dan ook hoe makkelijk mensen verstomming verkiezen boven angst.’

‘Ik beter dan wie dan ook?’ Ik hou mijn adem in. ‘Hoe kun jij dat weten?’

‘Wil je daarover echt op dit moment in discussie gaan?’ Het litteken dat over de rechterkant van zijn gezicht van zijn slaap naar zijn kin loopt, vertrekt als hij zijn ogen samenknijpt. ‘Ik was van plan om ons op zijn minst eerst uit deze levensbedreigende situatie te krijgen.’

Er klinkt zwaardgekletter en verderop in de gang buldert een soldaat iets. Rares duikt een hoek om zonder mijn antwoord af te wachten. Ik snel achter hem aan.

Hoe gek ben ik om achter een of andere mysterieuze Paisliaan aan te lopen? Ik zou Mather moeten helpen om de in de kerkers opgesloten Winterianen te bevrijden. Of een manier moeten bedenken om mijn koninkrijk te verlossen van de Cordellaanse inlijving. Ik zou Ceridwen uit de handen van Raelyn moeten redden. Of een manier moeten vinden om Theron te bevrijden uit de greep van Angra’s Bederf.

Al mijn angsten en zorgen worden me bijna even te veel. Hoewel ik al die tijd vermoedde dat Angra's dood een list was, is het nooit bij me opgekomen dat hij krachtig genoeg kon zijn om magie te geven aan mensen die geen dragers van een geleider waren. Zelfs niet in een van mijn engste angstdromen.

Maar zijn kracht is aangetast door het Bederf dat werd gecreëerd toen er nog geen regels bestonden die magie uitsluitend verbonden aan koninklijke bloedlijnen.

Als Rares en ik van de ene gang de andere induiken, zie ik de vruchten van Angra's magie uit de eerste hand. Het Ventralli dat uit licht en kleur bestond toen we hier aankwamen, is verdwenen. Het is veranderd in een rijk dat gelijkenis vertoont met de sombere straten van Lente. Soldaten marcheren met van woede vertrokken gezichten en intimiderend gestamp door de straten. Hovelingen scholen met wijd opengesperde ogen en trillend van angst samen. Ze willen niets liever dan hun veroveraars tevredenstellen.

Geen enkele hoveling komt in opstand. Niemand schreeuwt dat er wraak zal worden genomen of bevecht de soldaten.

Angra is hiervoor verantwoordelijk. Ook al lijkt het alsof hij alleen zijn ondergeschikten met een hogere rang magie laat beheersen, zoals Raelyn toen ze de Zomeriaanse koning vermoordde. De mensen die in de gangen samendrommen lijken zich gewoon in een roes te bevinden. Ze lijken onder invloed te zijn van iets van buitenaf, alsof ze allemaal dronken zijn geworden van dezelfde slechte wijn.

Dat is wat Angra tot stand brengt. Een wereld van oneindige kracht, waarin iedereen is bezeten door een magie die hen volgzaam maakt. Ze raken verdoofd door hun diepste, duisterste emoties.

Hoe kan ik hem tegenhouden? Hoe kan ik iedereen redden?

De vraag die ik aan mijn geleidersmagie heb gesteld, klauwt zich aan me vast. Ik word teruggezogen naar dat moment waarop ik met Lekan en Conall door de straten van Rintiero rende. Mijn grootste zorgen bestonden er toen uit dat ik Ceridwen moest beletten haar broer te ver-

moorden. Daarnaast moest ik uitzoeken hoe ik een bondgenootschap met Ventralli kon sluiten. Als laatste moest ik de orde der reinigingsrite en zijn sleutels zien te vinden om ervoor te zorgen dat Cordell geen toegang zou krijgen tot de kloof van magie.

Op dat moment stelde ik die vraag – *Hoe kan ik iedereen redden?* – en het antwoord brandde zich uit zichzelf op mijn ziel.

Door een koninklijke geleider op te offeren en terug te geven aan de bron van de magie.

Maar dankzij mijn moeder ben ik nu zelf de geleider van Winter. Van mijn kruin tot in mijn tenen.

Rares trekt me met een ruk achter een plantenpot. Bijna op hetzelfde moment komt een troep mannen uit een kamer vlak voor ons draven.

‘Niet nu,’ fluistert hij. Hij vist naar iets in zijn shirt en trekt er een sleutel aan een ketting onderuit. De sleutel die hij me in de kerker liet zien – de laatste sleutel voor de kloof van magie in de Tadil-mijn. ‘Je hebt me gevonden. Je hebt de orde der reinigingsrite opgespoord. En ja, we gaan je helpen om Angra te verslaan, zodat aan dit alles een eind komt. Maar eerst moeten we zorgen dat we hier levend vandaan komen.’

Zijn woorden bieden me de steun die ik zo nodig heb. Waar ik eerlijk gezegd zo vreselijk naar snak dat ik me pas op het moment dat hij weer de gang in schiet verbaasd afvraag hoe hij kan weten dat ik me zorgen maak.

Het doet er niet toe. Ik slik resoluut. Ik ga dit doen. Ik wil zo veel mogelijk leren van de orde en die kennis gebruiken tegen Angra. Als ik recht tegenover Angra kom te staan, zal ik hem en zijn magie in een gevecht verslaan – of ik zal de sleutels van hem afpakken en de kloof in de Tadil-mijn ingaan en alle magie vernietigen op de enige mogelijke manier die mij nu bekend is.

Hoe het ook zal gaan, dat is wat ik moet doen. Angra is te sterk. Ik heb hulp nodig en de orde der reinigingsrite is de enige bron die me bij mijn weten kan helpen grip te krijgen op mijn magie. Dan zal ik net zo onstuitbaar zijn als Angra.

Rares leidt me een lege keuken binnen met dikke houten tafels en laaiende vuren. Het voedsel is in de steek gelaten door bedienden die zich hoogstwaarschijnlijk schuilhouden voor de anarchie na de staatsgreep. Hij trekt een waterzak tevoorschijn en vult hem bij een waterpomp in de hoek.

‘Wie ben jij?’ durf ik eindelijk te vragen.

Hij wijst naar een messenblok op een aanrecht. ‘Bewapen jezelf.’

‘Met keukenmessen?’

Hij vertrekt geen spier. ‘Een lemmet is een lemmet en die kunnen allemaal bloed laten vloeien.’

Ik frons mijn voorhoofd, maar laat toch een paar messen tussen mijn riem glijden. Mijn lege holster hangt nog altijd tussen mijn schouderbladen. Mijn chakram is achtergebleven in de balzaal. Diep in de borst van Garrigan.

Ik grijp me vast aan de rand van het aanrecht.

Er wordt een hand op mijn schouder gelegd. Als ik opkijk, neemt Rares me onderzoekend op.

‘Mijn naam is Rares. Daarover heb ik je niet voorgelogen,’ zegt hij. ‘Rares Albescu van Paisly. Ik ben een leider in de orde der reinigingsrite.’

Hij werpt een blik over mijn schouder, naar de keukendeur die toegang verschaft tot het paleis. We horen voetstappen dichterbij komen, en ik weet dat we weg moeten wezen voor hij me nog meer kan uitlegen.

‘Ik zal je alles vertellen,’ belooft hij. ‘Maar we moeten ons eerst in veiligheid brengen – in Paisly. Angra kan ons daar niet achterna komen.’

‘Waarom niet?’ Ik kijk Rares aan. ‘Wat ben je van plan? Waaróm is dat?’

Rares snoert me de mond door me even in mijn schouder te knijpen. ‘Alsjeblieft, majesteit. Dat is de veiligste plek voor alles wat ik je moet laten zien. Ik beloof dat ik je alles zal vertellen zodra dat mogelijk is.’

‘Meira,’ corrigeer ik hem. Als ik de komende tijd mijn leven op het spel zet, dan wil ik zo genoemd worden.

Rares glimlacht. ‘Meira.’

We gaan naar de andere keukendeur. Deze leidt naar een tuin. Rares wil net naar buiten glippen als ik word overmand door een laatste steek van wroeging om alles wat ik achterlaat. Door met hem mee te gaan biéd ik hulp. De orde der reinigingsrite is mijn beste kans om Angra te stoppen, maar het voelt toch alsof ik weglucht.

Rares draait zich om. ‘Je kunt niet iedereen redden door te blijven.’

Dat hadden anderen eerder ook al tegen me gezegd – *Je kunt niet iedereen redden; Winter is jouw prioriteit*. Meneer had me dat het duidelijkst gemaakt.

Ik voel een steek van verdriet. Mather heeft me verteld dat Alysson dood is, maar hoe is het Meneer vergaan? Heeft hij de Cordellaanse aanval op Januari overleefd? En hoe zal het met de rest van Winter gaan? In welke staat bevindt mijn koninkrijk zich? Ik wil er niet aan denken dat Meneer dood is. Hij moet nog in leven zijn, en als hij dat is, zal hij alles doen wat in zijn macht ligt om Winter bijeen te houden.

Ik hoor de woorden van Rares nogmaals in mijn hoofd rondzingen. Pas nu besef ik wat ze werkelijk betekenen. Het valt me meteen op hoezeer hij anders is dan Meneer. Rares’ ogen zijn groter; zijn huid is donkerder; zijn handen zijn getekend door jarenlange strijd. Maar het grootste verschil is toch dat ik iets in Rares ontdek wat ik nooit in Meneer heb gezien – iets wat Rares ertoe zette om er drie woorden aan toe te voegen, waardoor de zin een volledig andere betekenis kreeg.

Je kunt niet iedereen redden door te blijven.

Geen voldongen feit. Een keuze.

‘Wie ben jij?’ vraag ik opnieuw zacht.

Rares glimlacht. ‘Iemand die al zo lang op jou heeft gewacht, mijn kind.’

Vlak nadat we het paleiscomplex zijn ontvlucht, loeit er een hoorn door de mistige grijze lucht.

Ze hebben ontdekt dat ik ’m ben gesmeerd. Dat betekent dat ze The-

ron hebben gevonden, vastgeketend aan de kerkermuur, en Mather en de anderen –

Nee. Mather zal ervoor zorgen dat niemand die hij onder zijn hoede heeft iets overkomt. Niet omdat ik hem heb opgedragen dat hij ze in veiligheid moet brengen, maar omdat hij nu eenmaal zo is – een man die zelfs nadat hij afstand moest doen van de troon toch een manier heeft gevonden om een leider te blijven. De manier waarop zijn kinderen van de dooi naar hem keken. Ze waren onvoorwaardelijk loyaal, zoals een geboren leider verdiende.

Hij is de enige persoon in mijn leven die volledig in staat is om voor zichzelf te zorgen.

Hoe zit dat met Theron?

Als ik daarover nadenk, struikel ik bijna als Rares en ik de stad uit draven. We zigzaggen tussen twee fel geschilderde gebouwen door het bos in, dat de noordgrens van Rintiero vormt.

Die vraag. Ik had hem niet zelf gesteld. Het klonk bijna alsof...

Ik blijf abrupt stilstaan. Rares rent nog even door voor hij in de gaten heeft dat ik ben gestopt. Maar de stem in mijn hoofd blijft doorpraten en ik druk mijn handen hard tegen mijn slapen.

Een verschrikkelijk noodlot, nietwaar? Om deel uit te maken van dezelfde magie? Was je maar wat sterker.

Mijn zicht vervaagt tot ik alleen nog het gezicht van Angra voor me zie.

‘Nee!’ schreeuw ik, voor ik ineenzak. Mijn knieën komen hard op de vochtige aarde terecht. Op het moment dat we allebei in de balzaal van het Donati-paleis waren, kon Angra mijn gedachten horen. Nu is hij helemaal niet bij me in de buurt. Hoe kan hij dan ín mijn geest tegen me praten? Ik zou in staat moeten zijn me voor hem af te sluiten.

Maar je kunt je niet voor me afsluiten, of wel, hoogheid? Mijn soldaten komen je halen. Winter is niet meer. Het is nu Lente.

Ik weet maar één woord uit te brengen. *Waarom?*

Die vraag stelde ik ook al in de balzaal van het Donati-paleis. Ik stond

toen midden in het bloedbad, omringd door het afgesneden hoofd van de Zomeriaanse koning en de ontzielde lichamen van Garrigan en Noam. Maar toen werd me alleen duidelijk waarom Angra met alle geweld de mijnen van Winter wilde vernietigen. Hij vreest dat pure geleidersmagie zijn Bederf kan aanvallen. Daarom heeft hij elke kans aangegrepen om die dreiging ongedaan te maken. Daarom heeft hij Winter al die tijd aangevallen; dat was de reden waarom hij zich tegen iedereen keerde die een poging waagde de kloof te openen.

Maar wat ik nu vraag is niet eens een bewuste vraag. Het is een fluis-tering in de duisternis als zijn gezicht mijn geest vult.

Waarom gebeurt dit?

Voor deze oorlog heb ik mijn vrienden vermoord zien worden. Ik heb mijn koninkrijk voor deze strijd zien branden. Ik moet daarvoor nu voor mijn leven rennen, en na al die jaren begrijp ik nog altijd niet waaróm. Wat wil hij?

Als ik in paniek mijn hoofd vastpak, voel ik dat er handen boven op de mijne worden gelegd.

Ik doe mijn ogen open. Magie verspreidt zich door mijn ledematen. Verkoelend en intens en puur. Mijn angst gaat over in ontzetting.

Rares pompt zijn magie in mij.

Zijn gezicht is vertrokken. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. 'Verzet je tegen hem!'

Mijn hart weet dat ik me niet moet overleveren aan Rares' magie. Ik zou me niet aan hem moeten overgeven, maar al het andere in me wil dat wel.

Angst en paniek draaien zich in een dikke kabel die mijn ingewanden uit elkaar trekt.

Verzet je! Ik dwing mezelf om me open te stellen voor alle mogelijke hulp die Rares me kan bieden.

Er trekt een schok door me heen. Ik vlieg naar achteren en knal tegen de grond. Bladeren blijven aan mijn kleren kleven en mijn hoofd dreunt alsof iemand in mijn schedel een klok luidt.

Ik zie dat Rares met zijn mond mijn naam vormt.

‘Jij...’ denk ik dat ik zeg. ‘Wat heb je...’

Ik voel felle steken achter mijn ogen en ik kan nog net voorkomen dat ik op de zompige grond overgeef. De pijn verandert alles in een verblindend felrood waas en ik kijk boos naar hem op, maar Rares legt opnieuw zijn hand op de mijne.

Ontspan nu, zegt weer een stem. Hij is niet van Angra – het is de stem van Rares. Ontspan en vertrouw me.

Jou vertrouwen? Wat heb je gedaan? Je hebt me niets verteld!

Maar zelfs als ik mijn best doe om me ertegen te verzetten, voel ik me langzaam wegglijden. Het voelt net zo aangenaam als de verleidelijke geuren die van een feest drijven. Ik ben me half bewust dat Rares me optilt, me over zijn schouder gooit en door het bos rent.

Je lijkt meer op Meneer dan ik dacht, zijn mijn laatste woorden voor alles zwart wordt.

Mather

Ze is weggegaan.

Mather richtte zijn paniek volledig op de taak die voor hem lag en gooide zijn hele gewicht tegen de grendel. Hij kwam hard piepend los en de celdeur ging open. Met in gevechtshouding opgeheven vuisten kwam Phil als eerste naar buiten stormen, direct gevolgd door de andere kinderen van de dooi. Maar Mather gaf ze geen orders voor hij de grendel van de volgende celdeur had weggerukt en Dendera, Nessa en Conall had bevrijd. Het geschreeuw van Theron in zijn eigen cel kon elk moment zijn soldaten alarmeren – en Meira had hen achtergelaten.

‘We moeten maken dat we weggelopen,’ zei Mather tegen niemand in het bijzonder, maar toen hij om zijn as naar de trap draaide, aarzelde hij. Via de trap zouden ze waarschijnlijk onmiddellijk weer in de kerker belanden als ze een of meer soldaten tegen het lijf zouden lopen. Was er nog een andere uitweg?

Phil zette een stap naar voren. ‘We kunnen ons opsplitsen. Een deel kan via de trap gaan en de rest loopt dieper de kerker in om te kijken of er nog een andere uitgang is.’

Een andere stem sprak: ‘Of je kunt mij volgen.’

Door alle gebeurtenissen van die dag was Mather te aangeslagen om klaar te zijn voor een gevecht toen hij op de stem afsprong. Hij greep naar zijn zwaard, maar al zijn wapens waren van hem afgepakt voor ze

naar de kerker waren afgedaald. Hij had nu alleen de koninklijke gelei-der van Cordell nog. Hij wreef over de steen op het gevest. Een van zijn mondhoeken trok omhoog toen hij weer voor zich zag hoe onverschil- lig Theron de dolk van zich had afgeworpen. Diep in zijn hart zou hij met alle plezier een smet werpen op de glimmende dolk van Cordell.

De vrouw die midden in de gang was verschenen vouwde haar han- den op de rok van haar lange jurk ineen. Het zilverkleurige materiaal leek bijna op een bepantsering. Een bijpassend zilveren masker bedekte deels haar gezicht en toen ze sprak, hief ze haar kin net zo autoritair op als een commandant.

‘Als je wilt blijven leven, zou ik dat doen,’ zei ze.

‘Je bent Ventralliaans,’ wierp Mather tegen terwijl hij vlak voor haar ging staan. ‘Waarom zouden we jou vertrouwen?’

‘Heb je op dit moment dan zoveel andere opties?’ schamperde de vrouw.

Mather had daarop nog geen antwoord klaar toen Dendera met sa- mengeknepen ogen fel zei: ‘Jij. Jij bent gravin Brigitte, de moeder van de koning. Ik heb je samen met Raelyn gezien!’

Brigitte rolde met haar ogen. ‘Als ik zou instemmen met haar staats- greep, denk je dan dat ik de moeite zou nemen om hier op deze smerige plek te zijn?’ Ze draaide zich met opgetrokken neus rond in de gang. ‘En dan alleen? Ik kan je trakteren op een uitleg of jullie komen gewoon met me mee. Zeg het maar. Zoals ik al zei: het kan me persoonlijk niets sche- len of jullie blijven leven of sterven. Maar ik denk dat ik jullie kan ge- bruiken, dus ik zou maar snel beslissen.’

Boven aan de trap naar de kerker werd aan de deur gerammeld. Iemand had uiteindelijk het gekrijs van Theron gehoord.

Mather schoot op Brigitte af. Ze interpreteerde dat als een acceptatie van haar aanbod en draaide zich op haar hakken om. Haar zilverkleurige jurk wapperde om haar heen toen ze de gang door snelde. De rest van Mathers groep volgde zonder iets te vragen. Welke andere keuze hadden ze? Hij moest hier zien weg te komen om zeker te weten dat Meira in orde

was. Dat de onbekende man met wie ze was vertrokken geen deel uitmaakte van Angra's valstrik. Er waren zoveel heimelijke gebeurtenissen aan het licht gekomen. Cordell had Winter aangevallen, Theron had zich tegen Meira gekeerd en de Ventralliaanse koningin had een staatsgreep gepleegd. Was de man met wie Meira was weggegaan te vertrouwen? En buiten dat, Winter stond nog altijd onder Cordellaanse controle. Hoe zouden ze het kunnen bevrijden als ze Angra's gevangenen waren?

Aan de rechterkant dook Brigitte een cel in. Mather aarzelde net lang genoeg om zijn ogen aan de duisternis te laten wennen. Als die oude heks hen in een val wilde lokken –

Maar aan de achterkant van de ruimte ging een deur krakend open. Hij zag aan de buitenkant dat de steen weer naadloos in de muur zou opgaan zodra de deur dicht was.

'De laatste moet de deur achter zich dichtdoen,' riep Brigitte voor ze door de opening verdween.

'Hollis,' siste Mather. 'Blijf achteraan. Let goed op.'

Hollis ging zo in de ruimte staan dat alle anderen langs hem heen naar buiten konden lopen. Mather volgde Brigitte. Zijn spieren spannen zich voor een mogelijk gevecht. De stenen vloer dempte het meeste geluid, waardoor hij moest afgaan op het geklak van de hakken van de gravin in de verte. Ze ging naar boven, een trap op. Hij schoot achter haar aan in de hoop dat hij genoeg ruimte liet tussen hem en zijn groep voor het geval een valstrik hen opwachtte. Dan zou hij ze kunnen waarschuwen en hadden ze misschien nog genoeg tijd om weer naar beneden te gaan.

Nu hij alleen was in deze smalle donkere ruimte, was hij ineens niet meer zo zeker van zijn zaak. Het was allemaal zo snel en onverwacht gegaan – de man; Meira's onverklaarbare vertrouwen; haar wanhopige verzoek aan Mather om de anderen te bevrijden. En hij had gedaan wat ze had gevraagd, alleen omdat ze nu naar hem had gekeken zoals ze in geen maanden had gedaan. Als het oog van een orkaan. Grimmig en fel en krachtig.

De trap kwam uit in een gang en via een andere gang kwam hij bij een tweede trap. Bovenaan hielden Brigittes voetstappen stil. Er klonk zacht gerinkel van metaal – sleutels. Mather wachtte een paar treden onder haar en zette zich schrap voor soldaten en hun pijlen. Voor Angra.

Hij balde zijn handen tot vuisten en ontspande ze weer. Hij staarde op ze neer, maar het was te donker om iets te zien. Met deze handen had hij Angra gedood. Hij had de ontregelde koninklijke geleider in Abril op de grond kapot gegooid en zijn lichaam zien verdwijnen.

Maar wat was er werkelijk met hem gebeurd?

Brigitte deed een deur open. Mather knipperde een paar keer met zijn ogen om aan het felgele licht te wennen en even later kon hij het een en ander onderscheiden: een dik, bloedrood vloerkleed, een kleine tafel en blauwe muren. En als hij het goed zag, waren er geen soldaten.

Brigitte stapte naar binnen en Mather volgde haar op haar hielen.

‘Grootmama!’ gilde een kinderstemmetje.

Ze waren in een slaapkamer met mahoniehouten meubels – een tafel met stoelen en een groot bed. Tussen wandkleden die de muur van vloer tot plafond besloegen, stonden een paar spiegelkasten. Hun deur ging schuil achter een van die wandkleden, terwijl de kamer op andere punten twee niet verborgen deuren had.

Brigitte was de moeder van Jesse Donati, de Ventralliaanse koning. De koning die Mather had zien veranderen van zwak in furieus en weer terug naar krachteloos toen zijn vrouw de macht over zijn koninkrijk had gegrepen. De koning zat nu voor Mather op een beklede stoel met een kind op zijn schoot. Een ander kind klemde zich aan zijn arm vast, alsof het zich daarachter kon verstoppen.

Een derde kind, de oudste, maar ze scheelden niet veel van elkaar, stapte op zwabberende beentjes naar voren. ‘Grootmama,’ zei ze op nieuw luid snikkend, terwijl de tranen onder haar kanten maskertje door druppelden.

Brigitte streelde de donkere krullen van het meisje en keek over haar schouder naar Mather. ‘Ik zal jullie helpen om hier weg te komen,

maar jullie moeten mijn zoon en kleinkinderen met jullie meene-
men.’

De Ventralliaanse koning kwam uit zijn stoel. Het dochtertje dat zich achter hem had verscholen klemde zich onmiddellijk aan zijn been vast. Het jongetje in zijn armen, dat niet ouder dan een jaar kon zijn, staarde hem met grote kalme ogen vanachter een groen maskertje aan.

Phil kwam naast Mather staan en hij voelde dat de andere dooikinderen zich achter hem voegden. Na al die tijd die ze samen hadden doorgebracht in hun clandestiene trainingshonk kende Mather ze door en door. Hij hoefde dan ook niet om te kijken om te weten dat Trace met zijn vingers nerveus over zijn lege messcheden ging; Eli klemde zijn kaken op elkaar en keek net zo stuurs als alle anderen in de kamer; Kiefer stond aarzelend achteraan. Hij bekeek de situatie argwanend en was op zijn hoede om in te grijpen; en Hollis en Feige hielden zich stil aan de rand van de groep.

Mather maakte zich meer zorgen om Dendera, Conall en Nessa. Dendera had haar armen om Nessa geslagen, waardoor Conall alert kon blijven. Zijn gezicht was grauw en hard. Zijn broer was net zo onverwacht gestorven als Alysson.

Mather draaide zich van hem weg. Hij mocht zich niet laten meevoe-
ren door zijn eigen verdriet dat nu alleen maar groter werd. Hopelijk wist Conall zich ook te vermannen.

‘Moeder,’ zei Jesse. Zijn verbazing was zelfs zichtbaar achter zijn masker. ‘Wie zijn dit?’

‘Hebben wij een afspraak?’ vroeg Brigitte aan Mather.

Mather kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Je gaat ons redden?’ Hij had weinig tot geen ervaring met kinderen, maar zelfs hij wist dat het bijna onmogelijk was om ze het paleis uit te krijgen.

Iemand in zijn groep zette een stap naar voren. Mather verwachtte dat het Dendera was. Zij kon van hen allen het beste met kinderen omgaan, maar toen Mather zich omdraaide, knipperde hij verbaasd met zijn ogen.

Nessa stond vlak voor Brigitte. ‘Natuurlijk hebben we een afspraak.’ Mather had op het punt gestaan hetzelfde te zeggen. Of het nu mogelijk was of niet, ze zouden hier geen weerloze kinderen achterlaten. Maar wat Mather verwonderde was het gemak waarmee Nessa verder naar voren liep en op haar hurken voor het oudste meisje ging zitten.

‘Hoi,’ zei ze. ‘Ik ben Nessa. En dit is mijn broer, Conall.’

Conall staaarde zijn zus met grote ogen aan toen ze naar hem wees, maar hij wist er toch een kleine buiging voor het prinsesje uit te persen.

‘Melania,’ zei het meisje tegen Nessa. Ze had nog duidelijk moeite met de L in haar naam.

De glimlach die Nessa haar schonk was onmogelijk lief voor iemand met nog zoveel verdriet in haar ogen. ‘Hoor eens, Melania, zou je het leuk vinden om samen op avontuur te gaan?’

Melania keek op naar haar grootmoeder. Brigittes harde blik verzachtte toen ze naar het meisje glimlachte, en Melania legde haar korte vingertjes in Nessa’s uitgestrekte hand.

Daarna ging alles heel snel. Brigitte trok dekens en wat hoognodige spullen uit haar spiegelkasten; Dendera, en tot zijn verbazing ook Hollis, kwamen naar voren om de twee andere kinderen over te halen ook mee op ‘avontuur’ te gaan.

In de kamer gonsde het ineens van de bedrijvigheid, maar de Ventralliaanse koning bleef roerloos voor zijn stoel staan. Hij had zijn zoon niet langer in zijn armen. De jongen had zijn handjes om Hollis’ been geslagen en Jesse staaarde met opeengeklemd kaken van ingehouden woede naar de vloer.

‘Ik moet achter haar aan gaan,’ zei de koning uit het niets.

Hoewel dat idee ook de hele tijd door Mathers hoofd spookte, wist hij niet goed wat hij daarop moest zeggen. Hij pakte een dolk uit de stapel spullen. De anderen bleven ook stil. ‘Jouw vrouw heeft de kant van Angra gekozen,’ zei hij aarzelend. ‘Haar bevrijden—’

‘Ik geef geen ene moer om Raelyn,’ zei de koning zo verbeterd dat Brigitte de deken die ze aan het opvouwen was weglegde.

‘Nee. Ik zal je tegenhouden als jij je wilt laten vermoorden voor –’

‘Voor wie?’ De koning draaide zich met een ruk om naar zijn moeder. ‘Jij hebt haar al die jaren voor van alles en nog wat uitgemaakt. Nutteloos, kwaadaardig – een hoer. Maar het ziet er nu naar uit dat Raelyn degene is op wie al die eigenschappen van toepassing zijn. Dus verbied me niet om achter Ceridwen aan te gaan.’

Tegen de tijd dat hij was uitgesproken, was het doodstil in de kamer. Toen haar naam werd genoemd, dacht Mather terug aan wat Meira vlak voor ze wegging tegen hem had gezegd. Ze had hem opgedragen Ceridwen te redden. Waarom zou de Ventralliaanse koning zich ook druk maken om de Zomeriaanse prinses?

Maar Mather hoefde maar naar het gezicht van de koning te kijken om te weten waarom hij zich zorgen om haar maakte.

Jesse trok zijn donkergroene masker van zijn gezicht en hield het voor zijn moeder omhoog. Brigitte vertrok haar lippen in een dunne lijn, maar ze slaagde er niet in iets te zeggen.

‘Voor ik hier wegga breek ik eerst mijn masker doormidden en heb ik Ceridwen gered.’

Mather keek hem niet-begrijpend aan. ‘Je masker breken?’

Alsof hij deze verklaring vele malen had geoefend, zei de koning zonder na te denken: ‘Als je een masker breekt in de aanwezigheid van mensen die je verwerpt, dan betekent dat een definitief afscheid. Daarmee zeg je dat je voor altijd klaar met hen bent. Zo klaar dat het je niet uitmaakt dat ze je ware gezicht te zien krijgen. Je zult ze toch nooit meer terugzien, dus zijn je geheimen niets meer waard in hun handen.’

Mather knikte. Het maakte hem eerlijk gezegd niet uit wat de koning wilde doen. Als Jesse het tegen zijn vrouw wilde opnemen en Ceridwen redden, dan zou Mather gewoon met hem meegaan. Zeker als hij daarmee een van de taken die Meira hem had toevertrouwd kon volbrengen.

‘Alle anderen moeten proberen te ontsnappen nu het nog kan,’ gaf Mather zijn groep de opdracht. ‘Ik zal samen met de koning het paleis verlaten, maar ik moet eerst zelf nog iets afhandelen.’

‘Jij laat ons ook al in de steek?’ wierp Kiefer hem boos voor de voeten.

Maar Phil stapte naar voren, met zijn ogen op Mather gevestigd. ‘Hij gaat achter onze koningin aan.’

Mather knikte bevestigend. Hij verwachtte meer protest, maar er kwam niets. Het bleef stil, zelfs Kiefer hield zijn mond. Ze realiseerden zich in welke benarde positie Meira zich bevond. Ze was met iemand weggegaan die zij allemaal niet kenden. Misschien moest ze op dit moment wel vechten voor haar leven.

Gelukkig nam Dendera het heft in handen, wat hem even niet lukte. ‘Breng haar terug. De rest van de groep’ – ze wees naar zijn dooikinderen, Nessa en Conall – ‘wij gaan de kinderen in veiligheid brengen.’

En wat dan? Mather sprak die vraag niet uit, want hij wist precies wat het antwoord daarop was. Ze zouden de Cordellaanse inlijving van Winter onder ogen moeten zien en alle ellende die Angra nog meer in de wereld aanrichtte. En als hij erin slaagde Meira terug te brengen, dan zou zij het middelpunt worden van deze conflicten.

Maar ze was de koningin. Zijn koningin. Wat zij ook van Winter wilde in deze op komst zijnde oorlog, hij zou dat opvolgen – maar hij zou nooit meer toestaan dat ze in haar eentje welke confrontatie dan ook aanging.

Dendera draaide zich naar Brigitte toe. ‘Hoe komen we hier weg?’

Het kostte Brigitte zichtbaar moeite haar blik af te wenden van haar zoon. Toen ze dat deed, ging ze met haar hand langs haar masker, alsof ze controleerde of het nog op zijn plaats zat. ‘Er is nog een andere doorgang. Daarachter,’ zei ze, en ze verplaatste zich naar een ander wandkleed.

Dendera wilde erop aflopen, maar Nessa legde een hand op haar arm. ‘Waar gaan we heen?’ fluisterde ze. Melania klemde zich als een aapje aan Nessa’s rok vast en verdween er bijna volledig in. Nessa rechtte haar rug. ‘Het is niet langer veilig in Winter.’

‘Er is een Zomeriaans vluchtelingenkamp,’ opperde Jesse. ‘Op een dag rijden van het punt waar het zuidelijke Oude Hout en de Langstone rivier elkaar kruisen. Daar zullen jullie veilig zijn.’